

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΟΡΤΑΤΖΗΣ : Ε Ρ Ω Φ Ι Λ Η

1

Πλουσιοφραμένος τη δροσιά και χορτασμένος ήμου,
και πλήσια καλορρίζικον έκράτου τό κορμί μου·
δρύσι χιονάτη κρυώτατο νερόν έπότιζέ με,
τά σωθικά μου γιάτρευε κι δλον έδρόσιζέ με·
δυό ήλιοι σ' ένα κούτελο δαλμένοι φώς μου δίδα,
και φωτερές τσι νύκτες μου σά μεσημέριν είδα·
μιά κορασίδα ευγενική παρά γυναικίαν άλλη,
μέ δίχως ταίρι 'ς τς όμορφιές κ' είς τά περίσσα κάλλη,
τς έλπιδες τς είχεν είς έμέ κι δλη τζι την αγάπη,
κι όλημερνίς πασίχαρο μέ κράτειε τόν άζάπη,
κ' έδά σέ πόσο κίντυνο στέκομαι και τρομάσσω,
νά μήν αλλάξη ή τύχη μου, κι όλα γιαμιά τά χάσω·
φτωχός νά μείνω τό ζιμιό, τυφλός και διψασμένος,
και διχωστάς την κόρη μου την όμορφη ό καημένος·
μά άν είναι ήτονε ποτέ τουτο μελλετικό μου,
καλλιιά το νά 'χα γεννηθῆ δίχως τών άμματιώ μου.
καλλιιά το νά 'χα 'σται τυφλός, καλλιιά το διψασμένος,
μέρα και νύχτα τό νερό νά τό ζητώ ό καημένος
καλλιιά το τσι σαίττες του νά 'θελε φαρμακείη,
όντεν έδάλθη ό *Ερωτας, νάρθη νά μέ δοξέψη,
νά 'χα ποθάνει τό ζιμιό, καλλιιά 'τονε νά δάλη
'ς τόσην περίσσαν όργιτα και κάκιτα μεγάλη
τήν κόρη μου την όμορφη θάνατο νά μου δώση,
και τσι καημένης μου καρδιάς τά πάθη νά τελειώση,
παρά περίσσια σπλαχνικός νά θέ νά μου χάριση
πλιά παρ' άπου 'ποκότησεν ή γλώσσα νά ζητήση·
κ' έδά νά θέλη αλύπητος τά μόχει χαρισμένα,
άπειτίς τη γλυκότητα έχω δοκιμασμένα,
ν' αφήση νά μου πάρουσι νά θαρανασθενάζω
κι όλημερνίς θυμῶντάς το τό θάνατο νά κράζω,
πότες τη σπλαχνική θωριά, πότες τά ήθη κείνα,
άπου ποτέ νά στέκομαι σέ πρίκα δε μ' άφίνα,
πότες τά λόγια τά γλυκά, άπου 'χάσινε χάρι,
στών ουρανό νά κάμουσι τόν ήλιο νά σταλλάρη,
πότες τό γέλιο τ' όμορφο, τό τακτικό, που κράτει
χαρά τη δόλια μου καρδιά πάσα καιρο γεμάτη,
πότες εκείνο τό φιλί, άπ' άνοιγοσφαλίζει
τσι πόρτες τσι Παράδεισος και τσι καρδιές δροσιζει,
νά θυμηθῶ πώς έχασα και νά μηδέν άρπάξω
μαχαίρι την καημένη μου καρδιά ζιμιό νά σφάξω.
Θεέ μου, τέτοια παιδωμή μη δώσης στό κορμί μου,

ΥΔΡΙΑ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

(Απόσπασμα)

'Αλλά και ό ήλιος έδυνεν, έδράδυνεν ή ώρα,
και οι *Ερωτες έπέτουσαν είς τών δενδρών τούς κλάδους·
άνεμος γαληνούταικος ύπέκρουεν τά δέντρη,
έτρεχεν τό νερούταικον είς τών δεντρών τας ρίζας.
'Ήσαν τά πάντα έρωτικά, χάριτος πεπλησμένα,
και ή κόρη μέσα εκάθεντον, έλεγε μοιρολόγιον
και εκδέχετο τόν άγουρον νά έλθῆ νά τόν συντύχη.
'Όλιγον εκουράστηκεν και έπεσον είς την κλίνην,
και είς την χρυσήν την πλατάνον εκάθεντον άηδόνιν,
και είς ότι έθλιβετον και εκλαιεν διά την κόρην.
Και εκείνη απέ την κλίνην της πάλιν άνεσηκώθην,
και είς τόν κορμόν εκάθησεν εκείνου του πλατάνου
και προς τό άηδόνι έλεγεν μετά πολλών δακρύων:
'Αηδόνι μου πολύπονον, έρωτικόν μου άηδόνιν,
εύχαριστώ σε, άηδόνι μου, ότι πονείς δι' έμέναν
και θλίβεσαι και συμπονείς τόν πόνον μου, ιουλίμ μου.
'Ενόσως ταύτα έλεγεν ή κόρη προς τό άηδόνιν,
εϋθύς τόν κτύπον ήκουσεν τών θαυμαστών φαιρών,
ήν δε καιρός άπό του νυν έτι μεσονυκτίου,
άλλά και φέγγος έμυστον και νύκτα της αγάπης.
'Εκείνος δε έτριγύριζεν άπόξωθεν του τείχους

μά πρώτας μέ τό θάνατο τέλειωσε τη ζωή μου.

2

Τόν ουρανό, τη θάλασσα, τη γῆ και τόν άέρα,
παρακαλώ ν' άρματωθῶ, νάρθουν αντίδικά μου,
τ' άστρα, τόν ήλιο τό λαμπρό, τη νύχτα, την ήμέρα
την ώρα π' άλλος θέλει μπει πόθος είς την καρδιά μου.

3

Μοίρα κακή κι αντίδικη, τυρανισμένη μοίρα,
ποιά πάθη άπό τόν *Ερωτα, ποιές πρίκες δέν έπήρα;
Πότες τούς άναστεναγμούς, γῆ πότες τ' ώχ όίμένα
τά χείλη μου έσκολάσσι τά πολυπρικαμένα;
πότες κ' έμέ τ' άμμάτια μου μίαν ώραν έστεγνώσα,
πότες γλυκιά τά 'σφάλια, κι άνάπαφι μου 'δῶσα;
Στη δούλεψι κ' είς τσι καημούς μικρή περίσσια έμπήκα
της αγάπης, κι όλα τά κακά κ' οι παιδωμές μ' εύρηκα·
μόνια μου μέ τόν *Ερωτα πᾶσ' ώραν έπολέμου,
και κιανενός δέν έδειχνα τά πάθη μου ποτέ μου·
χιλίες φορές μ' έδόξεψε, χιλίες νά πιάνη τόπο
στό νοϋ μου δέν τόν άφίνα μ' ένα γῆ μ' άλλο τρόπο·
χιλίες τ' άφ'τιό έμολύθωνα γιά νά μηδε γροικοϋσι
τσι συργουλιές του τσι γλυκειές, τά μέλη νά πονοϋσι·
χιλίες μέ την πορπατηγιά, χιλίες μέ μιά και μ' άλλη
στράτα τη θέρηνη του έσθινα στό νοϋ μου τη μεγάλη.
Μά κεινος μάστορας καλός γιατί ήτον του πολέμου,
μέρα και νύκτα δυνατο πόλεμον έδιδέ μου,
κι ώρες μέ τ' άρματα ως έχθρό, κι ώρες ξαμαρτωμένο
τόν έβλεπα σά φιλο μου περίσσια αγαπημένο·
κι ώρες γλυκός μου φαίνετο κι ώρες πρικύς περίσσια,
κι ώρες στρατιώτης δυνατός, κι ώρες παιδάκιμ ίσα·
κι ώρες μ' έπαίδευε άπονα, κι ώρες πολλές μ' εκράτει
γλυκώτατες παρηγοριές και συργουλιές γεμάτη.
Χίλια ακριβά τασσιματα μδτασσε πᾶσα μέρα,
και χίλια μόκτιζε όμορφα περβόλια στόν άέρα.
Χιλίες ζγουράφιζε χαρές μέσα στό λογισμό μου
και χιλίες έδειχν' όμορφιές πάντα τών άμματιώ μου·
τσι δυσκολιές μου σήκωνε, κι άπόκοτη εκανέ με,
μιλιές γλυκές μ' άρμηνευγε, κ' έδιδασκάλευέ με,
τόσον, άπου μ' ένίκησε, και δούλη άπόμεινά του
και τσι καημένης μου καρδιάς την έξουσιά έδωκά του.